ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Τοῦ Γραφείου
Κ.Κ. ΛΩΝ
Αριθμός Αδείας
121

ΕΛΤΑ
Hellenic Post
ΚΩΔΙΚΟΣ: 01-7673

Ο ΚΟΝΙΑΚΟΣ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΚΟΝΙΑΚΙΩΤΩΝ ΔΩΡΙΔΟΣ «Ο ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ» – ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Δ. Χ. ΧΟΛΕΒΑΣ

ΕΤΟΣ Μ (40) Δ/ΝΣΗ ΚΡΗΤΗΣ 11 - 18120 ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ • ΤΗΛ. 6973599416

ΜΑΪΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ-ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2026 • ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 133

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος εἰς Ἱεροσόλυμα

• Του κ. **ΧΡΗΣΤΟΥ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ**,
Δρ. Θεολογίας – Βυζαντινολόγου από την εφημερίδα Ορθόδοξος Τύπος

"Οὐ τοῦτον, προσεκύνησα, τὸν δὲ θεόν, οὗ τὴν ἀρχιερωσύνην οὗτος τετίμηται" Ἡ πιὸ σημαντικὴ πηγὴ γιὰ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ μεγάλου Αλεξ άνδρου στὰ Ἱεροσόλυμα εἶναι τὸ ἔργο Ἰουδαϊκὴ Ἀρχαιολογία τοῦ Ἰουδαίου ἱστορικοῦ Φλαβίου Ἰωσήπου ἢ Γιωσέφ μπεν Ματιτιάχου (37-100 μ.Χ.), τὸ ὁποῖο γράφτηκε τετρακόσια περίπου χρόνια μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Μακεδόνα βασιλιά. Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὸν Ἰώσηπο, ὅταν ὁ Ἀλέξανδρος βρισκόταν στην περιοχή τῆς Φοινίκης και πολιορκοῦσε τὴν Τύρο ζήτησε προμήθειες ἀπὸ τὸν Ἰουδαῖο που ἀρχιερέα Ἰαδδοὺς τῶν Ἱεροσολύμων. Ὁ ἀρχιερέας ἀπάντη σε ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι εἶχαν ορκιστεῖ "μὴ βαστάζειν ὅπλα κατ' αὐτοῦ, καὶ τούτους ἕως ἂν ἢ Δαρεῖος ἐν τοῖς ζῶσιν μὴ παρα βήσεσθαι φήσαντος".

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐξοργίστηκε καὶ ἀπειλοῦσε νὰ στραφεῖ ἐναντίον τοῦ ἀρχιερέα καὶ τῶν Ἰουδαί ων. Μετὰ ἀπὸ ἑπτὰ μῆνες πολιορκίας τῆς Τύρου ἡ πόλη καταλήφθηκε καὶ ὁ Ἀλέξανδρος προχώρησε στην πολιορκία τῆς Γάζας. Ἡ πόλη ἔπεσε μετὰ ἀπὸ δύο μῆνες πολιορκίας.

Τότε ὁ Μακεδόνας στρατηλάτης στράφηκε πρὸς τὸ ἐσω τερικό τῆς Ἰουδαίας, τὰ Ἱεροσόλυμα. Ὁ Ἰαδδοὺς τρομοκρατήθηκε λόγῳ τῆς ἀνυπακοῆς του πρὸς τὸν Ἀλέξανδρο. Διέταξε ὅλο τὸν λαὸ νὰ κάνει ικεσίες καὶ θυσίες πρὸς τὸν Θεό.

Ὁ Θεὸς ὅμως εἰδοποίησε τὸν ἀρχιερέα, μὲ ὄνειρο, νὰ ἔχει θάρρος, να στολίσει τὴν πόλη καὶ νὰ ἀνοίξει τις πύλες. Ὅλοι ἔπρεπε νὰ ντυθοῦν μὲ λευκὰ ἐνδύματα, ἐνῶ οἱ ἱερεῖς καὶ ὁ ἴδιος ὁ ἀρχιερέας θὰ ἔπρεπε νὰ συναντήσουν τὸν Μακεδόνα, σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες τοῦ τελετουργικοῦ τους, χωρίς κανένα απολύτως φόβο. "Διαναστάς δὲ ἐκ τοῦ ὕπνου ἔχαιρέ τε μεγάλως ὁ Ἰαδδοὺς" καὶ ἑτοιμάστηκε νὰ συν αντήσει τον στρατηλάτη. Τὸν Ἀλέξανδρο, στην πορεία του πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα, συνόδευαν καὶ Φοίνικες καὶ Χαλδαίοι, οἱ ὁποῖοι πίστευαν ὅτι, μαζί μὲ τοὺς Μακεδόνες, θὰ μποροῦ σαν νὰ λεηλατήσουν την πόλη, λόγῳ τῆς ἀπειθείας της.

Ὁ ἀρχιερέας μαζί μὲ τὸν λαὸ περίμεναν τὸν ἑλληνικὸ στρατὸ ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, στην τοποθεσία Σαφεῖν. Ὁ Ἀλέ ξανδρος μόλις ἀντίκρυσε τὸ πλῆθος νὰ τὸν περιμένει, πλησίασε μόνος του, προσκύνησε τὸν ἀρχιερέα καὶ τὸν ἀσπάστηκε. Οἱ Ἰουδαῖοι χάρηκαν πάρα πολὺ μὲ τὴν ἀντίδρασητοῦ στρατηλάτη, ἐνῶ ὁ στρατός του νόμισε ότι ο αρχηγός τους είχε χάσει τα λογικά του. Μόνο ο Παρμενίωνας είχε τὸ θάρρος νὰ τὸν ρωτήσει γιὰ τὴν ἀλλόκοτη αὐτὴ ἐνέργειά του.

Γιατί ἐνῶ ὅλοι προσκυνοῦσαν τὸν Ἀλέξανδρο αὐτὸς προσ κύνησε τὸν ἀρχιερέα; Τότε ὁ στρατηλάτης τοῦ ἀπάντησε: «Δὲν προσκύνησα τό πρόσωπο τοῦ ἀρχιερέα, ἀλλὰ τὸν Θεὸ ὁ ὁποῖος τὸν τίμησε μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιερέα».

Μάλιστα ὁ Μακεδόνας στρατηλάτης συνέχισε τὴν ἐξήγηση γιὰ αὐτὴν του τὴν περίεργη πράξη φανερώνοντας, στον ἀγαπημένο του φίλο και στρατηγό, ὅτι τὸν Θεὸ αὐτὸν εἶχε δεῖ, φορώντας τὰ ἴδια ἄμφια, σὲ ὄνειρο, ὅταν ἦταν στο Δίον τῆς Μακεδονίας. Τότε τὸν εἶχε παροτρύνει, μὲ θάρρος, νὰ εἰσβάλει στὴν Περσική αυτοκρατορία καὶ ὅτι θὰ νικοῦσε μὲ τὴ βοήθειά του.

Στη συνέχεια, ὁ Ἀλέξανδρος μπήκε στην πόλη και με την καθοδήγηση τοῦ ἀρχιερέα προσέφερε θυσία στὸν Ναὸ τοῦ Σολομώντα. Κατόπιν, τοῦ ἔδειξαν τὸ βιβλίο τοῦ προφήτη Δανιήλ, τὸ ἀπόσπασμα ποὺ ἀναφέρει ὅτι ἡ Περσική αυτο κρατορία θὰ καταλυθεῖ ἀπὸ ἕνα Ἕλληνα. Ὁ στρατηλάτης ἱκανοποιήθηκε μὲ αὐτὰ ποὺ γράφονταν καὶ δήλωσε πρόθυμος νὰ ἱκανοποιήσει ὁτιδήποτε τοῦ ζητοῦσαν. Ὁ Ἰαδδοὺς ζήτησε τὸ προνόμιο οἱ Ἰουδαῖοι νὰ ζοῦν σύμφωνα μὲ τοὺς πατροπαράδοτους νόμους τους καὶ νὰ μὴ ἀποδίδουν τὴ φορολογία τοῦ ἑβδόμου ἔτους, του λεγόμενου Σαββατικού .

Μάλιστα τὰ προνόμια αὐτὰ ἐπεκτάθηκαν καὶ στοὺς Ἰουδαί ους τῶν περιοχῶν τῆς Βαβυλώνας καὶ τῆς Μηδίας. Θὰ πρέ πει νὰ διευκρινισθεῖ, ὅτι κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ σαμπατικοῦ ἢ σαββατικοῦ ἔτους ἡ γῆ ἔμενε χέρσα καὶ τὸ ἀπαγορευόταν τοόργωμα, τὸ φύτευμα καὶ τὸ μάζεμα τῆς σοδιᾶς. Αὐτὸ γινόταν κάθε ἑπτὰ χρόνια μὲ ἐντολὴ τοῦ Κυρίου καί ἀναφέρεται με λεπτομέρειες στὸ Λευτικὸ.

Ἐδῶ θὰ πρέπει νὰ ἐπισημανθεῖ τί ἐξιστορεῖται στο βιβλίο τοῦ Δανιήλ. Ὁ προφήτης Δανιήλ εἶδε, σὲ ὅραμα, ἕνα κριάρι μὲ δύο μεγάλα κέρατα, τὸ ἕνα ψηλότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο, νὰ ἐξουσιάζει ὅλη τὴν κτίση καὶ κανένα θηρίο νὰ μὴ μπορεῖ νὰ ἀναμετρηθεί μαζί του. Ξαφ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 000

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ Κονιακιωτών Δωρίδος **«Ο ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ»** δεν πραγματοποίησε τη φετινή εκδήλωση, την Αναβίωση του Γνησίου Ύφους του Δημοτικού Τραγουδιού λόγω πένθους.

Έφυγε από την ζωή στο χωριό, δυο μέρες πριν από την εκδήλωση, ο **Ζήσιμος Αθ. Βώττας** ιστορικό μέλος της Αδελφότητας και τάφηκε στο χωριό την επομένη της εκδήλωσης.

Το Διοικητικό Συμβούλιο της Αδελφότητας έκρινε πώς ήταν πρέπον να αναβληθεί η εκδήλωση εις μνήμην του. Τα θερμά συλλυπητήρια στην οικογένεια του.

Για το λόγο αυτό, το Διοικητικό Συμβούλιο της Αδελφότητας θα πραγματοποιήσει την αντίστοιχη εκδήλωση με θέμα τα Διακόσια χρόνια της Εξόδου του Μεσολογγίου 1826 - 2026 στην Αθήνα πριν από τα Χριστούγεννα . Παρακαλούμε να παραβρεθείτε με τις οικογένειές σας

Θα υπάρξει έγκαιρη ενημέρωση σχετικά με την ημερομηνία και τόπο της εκδήλωσης.

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ Κονιακιωτών Δωρίδος **«Ο ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ»** σας προσκαλεί την **Κυριακή στις 17 Ιανουαρίου 2027** και ώρα **11 π. μ.**, στα γραφεία της, **Βερανζέρου 30, Αθήνα**, για την Κοπή της Βασιλόπιτας και τη Βράβευση των επιτυχόντων σε ΑΕΙ. Παρακαλούμε να παραβρεθείτε με τις οικογένειές σας.

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ Συμβούλιο της Αδελφότητας μας αισθάνεται την υποχρέωση να εκφράσει τις πλέον εγκάρδιες ευχαριστίες στην οικογένεια **Δημητρίου Θεοχαροπούλου** που διέθεσε τη δαπάνη για την έκδοση του 133ου φύλλου της εφημερίδα μας εις μνήμην του.

ΜΝΗΜΕΙΟ ΗΡΩΩΝ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΜΕ ΕΞΟΔΑ της Αδελφότητας τοποθετήθηκαν πλάκες στην κορυφή του ηρώου για την υγρασία και ξαναβαφτήκανε τα ονόματα που είχαν ξεθωριάσει εξαιτίας των καιρικών συνθηκών.

Η επίβλεψη έγινε από τον πρόεδρο του χωριού.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ Συμβούλιο συγχαίρει την αγαπητή συγχωριανή, συγγενή και φίλη καθηγήτρια ιατρό Θεοδώρα Π. Μπούτσικου για την εκλογή της στη θέση της Διευθύντριας στο Αρεταίειο Νοσοκομείο!!! Παραθέτουμε το συγχαρητήρια της αδερφής της δρ. ιατρού Μαρίας Μπούτσικου.

ΜΑΡΙΑ ΜΠΟΥΤΣΙΚΟΥ

ΠΟΛΛΑ ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ στην αδελφή μου Θεοδώρα Π. Μπούτσικου, Καθηγήτρια Παιδιατρικής-Νεογνολογίας του ΕΚΠΑ, για την εκλογή της στη θέση της Διεύθυντριας της Νεογνολογικής Κλινικής της Ιατρικής Σχολής του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών στο Αρεταίειο Νοσοκομείο! Της ευχόμαστε να έχει επιτυχίες, να είναι πάντα δημιουργική και να πραγματοποιήσει το όραμα της για την Κλινική, τους ασθενείς και τους φοιτητές της!

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ Κονιακιωτών Δωρίδος μετά από επικοινωνία με τους υπεύθυνους στην ιχθυοκαλλιέργεια του Γαλαξιδίου, μας προσέφεραν δωρεάν ψάρια τα οποία μεταφερθήκαν στο χωριό και μοιροστήκανε στους κατοίκους του χωριού δωρεάν με την επίβλεψη της Αδελφότητας. Τους ευχαριστούμε για την προσφορά τους.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ ΤΑ μέλη, μη μέλη και φίλους της Αδελφότητας που λαμβάνουν την Εφημερίδα **«Ο ΚΟΝΙΑΚΟΣ»** και θέλουνε να την λαμβάνουν πλεκτρονικά να μας ενημερώσουν και να μας αποστείλουν τα πλεκρονικά ταχυδρομεία τους, e- mails.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Επιτυχόντες στα ΑΕΙ

● Η **Αλεξάνδρα – Αικατερίνη Πρακτικάκη** (δισέγγονη Γεωργίου Βώττα –Καϊαφα) εισήχθη με επιτυχία στο Πανεπιστήμιο της Θεσσαλίας στο τμήμα Διοίκησης Επιχειρήσεων

Αυτοί που έφυγαν

Στις 10 Μαΐου 2026 πέθανε ο **Δημήτριος Ι. Θεοχαρόπουλος** ετών 89

Στις 6 Ιουνίου 2026 πέθανε στην Κόρινθο ο **Ιωάννης Δ. Κουμπάρος** (εγγονός του Ιωάννη Κουμπάρου Φιτόαννου) ετών 79

Στις 11 Ιουνίου 2026 πέθανε ο **Γεώργιος Ν. Μπούτσικος** Αρεοπαγίτης ετών 94

Στις 15 Ιουνίου 2026 πέθανε ο **Αθανάσιος Δημ. Μπαλατσούρας** ετών 69

Στις 14 Αυγούστου 2026 πέθανε ο **Ζήσιμος Αθ. Βώττας** ετών 94

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΜΠΟΥΤΣΙΚΟΣ (ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΗΣ)

ΣΤΙΣ 11 Ιουνίου 2026 έφυγε από τη ζωή ο αρεοπαγίτης ε.τ. **Γεώργιος Μπούτσικος**, πλήρης ημερών, σε πλικία 94 χρονών, έχοντας διανύσει σπουδαία διαδρομή, που τον έφερε από τη βοσκή αιγοπροβάτων στην Κλεισούρα και τη Λεχοτινιά, στα ανώτατα κλιμάκια της δικαιοσύνης. Γιος κτηνοτρόφων, του Νικολάου και της Ελένης Μπούτσικου, σημαδεύτηκε από τη βιαιότητα του εμφυλίου πολέμου, χάνοντας από μικρό παιδί το δεξί του χέρι από οβίδα.

Γνήσιος ρουμελιώτης ωστόσο, δεν το έβαλε ποτέ κάτω. Έμαθε να γράφει με το αριστερό χέρι και ολοκλήρωσε το σχολείο, παράλληλα με τις βαριές κτηνοτροφικές υποχρεώσεις που είχε το κοπάδι του πατέρα του. Συνέχισε τις σπουδές του στη Νομική Σχολή Αθηνών, όπου διέπρεψε και σύντομα ακολούθησε τη σταδιοδρομία του Δικαστικού, διοριζόμενος Ειρηνοδίκης στο Συκούριο της Λάρισας. Ως πρωτοδίκης στο νησί της Ρόδου, γνώρισε την αγαπημένη του σύντροφο, στήριγμα και σύζυγο Ευαγγελία, με την οποία απέκτησε δύο παιδιά, το Νίκο και την Έλενα, που με τη σειρά τους του χάρισαν κι εγγόνια.

Η ευστροφία του, σε συνδυασμό με τη σκληρή δουλειά, την ακεραιότητα του χαρακτήρα του και τη βροντερή του φωνή τον βοήθησαν να διακριθεί στο δικαστικό κλάδο, να αναρριχηθεί τις βαθμίδες της Δικαιοσύνης και να υπηρετήσει μέχρι και τον Άρειο Πάγο και το Ανώτατο Συμβούλιο Επιλογής Προσωπικού (Α.Σ.Ε.Π.). Παράλληλα, υπηρέτησε στα πλαίσια των καθηκόντων του και ως Αθλητικός Δικαστής, αφήνοντας θετικό αποτύπωμα και στο χώρο του αθλητισμού. Στάθηκε πολύτιμος αρωγός σε όλες τις μικρές ή μεγάλες προσπάθειες του Κονιάκου, από τη διάνοιξη του δρόμου του χωριού, μέχρι τη διαμόρφωση της Πλατείας, των Ιερών Ναών του Αγίου Γεωργίου, της Κοιμήσεως της Θεοτόκου (Παναγίτσα) και της Αγίας Παρασκευής, όπως τα γνωρίζουμε σήμερα, στηρίζοντας αποτελεσματικά την Αδελφότητα.

Ο Γεώργιος Μπούτσικος έζησε τη ζωή του, μέχρι τα τελευταία λεπτά, σαν παλικάρι! Χωρίς μεμψιμοιρία, δίνοντας πάντα κουράγιο και βοήθεια, σε όποιον τη ζητήσει. Η πορεία του αποτελεί φωτεινό παράδειγμα για τους νεότερους. Ας είναι ελαφριά τα ιερά χώματα του Κονιάκου που τον σκεπάζουν.

Νικόλαος Γ. Μπούτσικος Δικηγόρος

***

Στις 11 Ιουνίου 2026 έφυγε από τη ζωή ο αρεοπαγίτης ε.τ. **Γεώργιος Μπούτσικος** όπου ήτανε από τα ιδρυτικά μέλη της Αδελφότητας και διετέλεσε Γ. Γραμματέας το 1955 - 1957.

Ήταν πάντα μαζί στης Εκδηλώσεις της Αδελφότητας κυρίως μετά την συνταξιοδότηση του δεν έλειπε ποτέ και συγχρόνως ακολουθούσε με τα μέλη του Δ.Σ. της Αδελφότητας και σε άλλες εκδηλώσεις όμορων χωριών. Αθανάσιο Διάκο με κατάθεση στεφάνου στο Ηρώο του Ήρωα Αθανάσιο Διάκο (Διάκια), στο Λευκαδίτι , Νεοχώρι Υπάτης κ.α. Το 2017 με συνεργασία με τον επίτιμο πρόεδρο της Αδελφότητας Κωνσταντίνο Μάρκο εκδώσανε το Γενναλόγιο του Κονιάκου ένα βιβλίο σημαντικό για της γενιές του χωριού μας, έγραφε κείμενα στην εφημερίδα μας όπως ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΚΟΝΙΑΚΟΥ φύλλο 89, ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΙΑΧΗ φύλλο 100, ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΟΙ ΤΟΥ ΚΟΝΙΑΚΟΥ ΣΤΑ ΛΕΙΒΑΔΙΑ ΤΟΥ ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΟΥ φύλλου 111 κ.αλ.

Μας συγκλόνισε ο θάνατο του όπου το χωριό μας έχασε έναν αξιόλογο άνθρωπο που όλοι γνωρίσαμε με την ευγένεια του την ακεραιότητα του και την αγάπη του για το χωριό που πάντα μιλούσε διάφορες ιστορίες κάτω από τα πλατάνια της πλατείας που δυστυχώς το τραπέζι στον πλάτανο άδειασε από γερόντους . μια από της πολλές ήταν το 1942 δέκα χρονών είχαν τα πρόβατα με τον πατέρα του και μπαρμπάδες του στη Πιλέση μαζί με τους Λακαφωσέουυς από το Λευκαδίτι ήταν την εποχή που έπεσαν οι Άγγλοι στην Γκιώνα για την ανατινάξει της γέφυρας του Γοργοποτάμου.

Τότε εμφανίστηκε ο Νίκος ο Μπέης και λέει στον πατέρα του θέλω μια προβατίνα για τους άγγλους να τους ταΐσω έτσι κάθε βδομάδα πήγαινε ο μπέης και έπαιρνε από μια προβατίνα από ολους τους τσοπαναραιως Μπουσκαίους , Λακαφωσαίους , Κρικελαίους κ.α. και ειδικα όταν αναφαιρώταν για τους Κρικελαίους τον επιανε το παράπονο και δάκρυζε. Αιωνία του εις μνήμην..

ΤΟ Δ.Σ. ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ

Παρακαλοῦνται τά Μέλη τῆς Ἀδελφότητας πού ἔχουν e-mail νά τό στείλουν στό **e-mail: koniakosdoridas@yahoo.gr** γιά νά ἐνημερώνονται πιό γρήγορα γιά ἀνακοινώσεις τῆς Ἀδελφότητας. Καί ἀπό τό site τῆς Ἀδελφότητας: **www.koniakos.gr**(Ἀδελφότητα Κονιακιωτῶν Δωρίδος «Ο ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ»)

Έδωσαν για την Αδελφότητα

● Ο **Δημήτριος Κουμπάρος** έδωσε στην Αδελφότητα εις μνήμην του Πατέρα του Ιωάννη Δ. Κουμπάρο **100 ευρώ**.

● Η **Δήμητρα Κλεμπετσάνη** έδωσε στην Αδελφότητα εις μνήμην του αδελφού της Ιωάννη Δ. Κουμπάρο **100 ευρώ**.

● Ο **Μιλτιάδης Κασίδης** έδωσε για την Εφημερίδα της Αδελφότητας **50 ευρώ.**

● Η **Σπυριδούλα Γεροδήμου** έδωσε για την Αδελφότητα **50 ευρώ.**

ΠΑΛΙΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

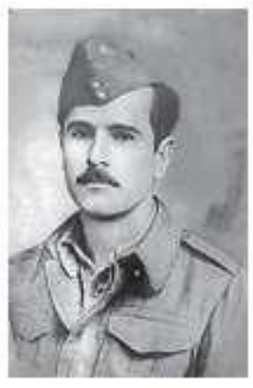

Δημήτριος Ι. Κουμπάρος (Δημητρούλης Αδαμαντία Κουμπάρου – Μήτρου σύζυγος Δημητρίου Ι. Κουμπάρου με τα παιδιά της Γιάννη και Δήμητρα

Τρία ξαδέρφια από αριστερα Δημήτριος Θεοχαρόπουλος Μιλτιάδης Λαμ. Μπούτσικος και Μιλτιάδης Δημ. Μπούτσικος

Στην φωτογραφια απο το αρχείο της Αδελφότητας Αγία Κυριακή 1987

«Ο ΚΟΝΙΑΚΟΣ»
Ἰδιοκτήτης :
ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΚΟΝΙΑΚΙΩΤΩΝ ΔΩΡΙΔΟΣ
«Ο ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ»
Εκδότης : ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Χ. ΧΟΛΕΒΑΣ
Κρήτης 11 18120 Κορυδαλλός
Τηλ. 6973 599 416
Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου : ΕΥΘΥΜΙΟΣ Κ. ΣΑΝΙΔΑΣ
Ἰωαννίνων 6 - 183 45 Μοσχᾶτο - Τηλ. 2109414233

Για τήν συνδρομή σας

Λογαριασμός τῆς Ἀδελφότητας Κονιακιωτῶν Δωρίδος «Ὁ Ἅγιος Γεώργιος»
ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ Ἀρ. Λογ/σμοῦ: 5102-020412-211
IBAN: GR14 0172 1020 0051 0202 0412 211
SWIFT – BIC της τράπεζας Πειραιώς είναι **PIRBGRAA**
Μην ξεχνᾶτε νά δηλώνετε το ὄνομά σας κατά τήν κατάθεσή σας και να ἐνημερώνετε τηλεφωνικῶς ἤ να μᾶς ἀποστείλετε το ἀπόκομμα τῆς τράπεζας με το ἐπώνυμό σας
Μπορείτε να ενημερώνεστε ή να επικοινωνείτε www. koniakos.gr facebook Αδελφότητα Κονιακιωτών Δωρίδος «Ο ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ» e-mail koniakosdoridas@yahoo.gr

ΕΥΕΡΓΕΣΙΑ ΚΑΙ ΑΧΑΡΙΣΤΊΑ

Της αχαριστίας τα πλοκάμια με τυλίξανε
οι ευεργετηθέντες με την εκδίκηση με πνίξανε.
Κάνε καλό να βρεις το διάβολο σου έλεγε ο παππούς μου,
Αυτή την ανταπόδοση όμως δεν τη χωρούσε ο νους μου
σαν νέος τότε ήμουνα αγνός πίστευα στην ευγνωμοσύνη.
Δεν είχα ακόμη δοκιμάσει την αγνωμοσύνη!
Δεν μετανιώνω γιατί έκανα όσο μπορούσα το καλό
αυτό έβγαινε από μέσα μου, ήτανε ψυχικό.
Όταν όμως οι ευεργετηθέντες με βλέπουν με κακία ,
στοχάζομαι, ότι αυτοί διαπιστριάζουνε την κοινωνία .
Ψάχνοντας να εξηγήσω τα φαινόμενο αυτό
σε κάποιων άλλων τις σοφές τις σκέψεις σταματώ
Φοβού την εκδίκηση των ευεργετηθέντων είπε ο Πλάτων
και γράφεται εκεί κάπου στα θεία άσματα – Ασμάτων.
Κατά του ευεργέτου την πέτρα κινήσανε .
εκείνοι που τους έδωσε το μάνα, τον σταυρώσανε.
Για όλα αυτά μέσα μου μια απορία γεννιέται
και ο νους μου βασανίζεται, ερευνάει, πλανιέται.
Η αγνωμοσύνη δεν είναι πολύ μεγάλη αμαρτία;
Γιατί γι' αυτή να μην υπάρχει καμία τιμωρία;
Και οι αρχαίοι Έλληνες κάποτε πολύ απορήσανε
Και το σοφό Νομοθέτη Σόλωνα τον ρωτήσανε.
Γιατί για την αχαριστία ποινή δεν είχε βάλει;
Και τους απάντησε, δεν υπήρχε ποινή τόσο μεγάλη.
Τότε στα Ουράνια πέταξε ο νους μου, στο Θεό.
Τον ρώτησα πως ατιμώρητο ανέχεται αυτό το κακό .
Και εκείνος μου απάντησε. Η ΑΓΑΠΗ είμαι ΕΓΩ!
Αν όποιον ευεργετούσες σου έκανε καλό
Η αγάπη μέσα της θα έκρυβε τον υπολογισμό.
θα είχε χάσει το χάρισμα της ,το Θεϊκό.
Ο Θεός δεν μου την έλυσε την απορία
Δεν μου δικαιολόγησε την αχαριστία.
Το καλό τα κάνω εγώ γιατί αγαπώ
Ο αχάριστος γιατί κάνει σε μένανε κακό;
Δεν νοιώθει τη δική μου την καλοσύνη.
γιατί όμως αντί του μάνα χαλή μου δίνει;
Δεν με πειράζει που δεν μου έκαμε καλό
γιατί όμως με κάνει πολύ να πονώ;
Την απάντηση και σ' αυτή την απορία.
μου την έδωσε και πάλι η Θεϊκή Σοφία.
Μου είπε, ότι από την αναζήτηση που είχε ο ευεργετηθείς
μπορεί από αυτό να είχε γίνει εμπαθής.
Βλέποντας του ευεργέτου την ευρωστία
και νοιώθοντας τη δική του αδυναμία,
μήπως τούτο το πήρε σαν δική του αδικία ,
που τον οδήγησε στην ανάγκη και τη δυστυχία;
Μήπως μια πάλη έγινε μέσα στην ψυχή του
Καν για να δείξει και την δύναμη τη δική του
επεκράτησε και νίκησε η αγνωμοσύνη
που έσβησε και έπνιξε την καλοσύνη;
Δεν μας έπλασε όλους το ίδιο ο Θεός
δεν έδωσε σε όλους το ίδιο Φώς.
Αν δεν υπήρχε στον άνθρωπο η αγνωμοσύνη
πως θα υπήρχε και θα ξεχώριζε η καλοσύνη;
Το φως δεν εκτιμιέται χωρίς τη νύχτα
ούτε και η χαρά μας αν έλειπε η πίκρα.

+Γιάννης Σκούτας 26 Οκτωβρίου 1984

Η Αγία Κυριακή: Φέτος γιορτάστηκε στο χωριό μας, στις 7 Ιουλίου 2026 στο ομώνυμο εξωκκλήσι της Αγίας Κυριακής με μεγάλη λαμπρότητα και με συμμετοχή συγχωριανών μας. Η θεία λειτουργία πανηγυρικά τελέστηκε απ' τον πατέρα Ανδρέα Κάρλο. Η Αδελφότητα πραγματοποίησε αρτοκλασία και πρόσφερε γλυκά. Πραγματοποιήθηκε όπως κάθε χρόνο μνημόσυνο εις μνήμην του Πατέρα Αρχιμανδρίτη Μάρκου Μανώλη. Ευχαριστούμε ιδιαίτερα τον Ιωάννη Δ. Μπαλατσούρα για τα γλυκά που προσέφερε.

Η Αγία Παρασκευή: Φέτος γιορτάστηκε στο χωριό μας, στις 26 Ιουλίου 2026 στο ομώνυμο εξωκλήσι της Αγίας Παρασκευής με μεγάλη λαμπρότητα και με συμμετοχή συγχωριανών μας. Η θεία λειτουργία πανηγυρικά τελέστηκε με **την παρουσία της οικογένειας του Κωνσταντίνου Σαντίκου (κατασκευή του ιδίου) που κάθε χρόνο παρίστανται στη θεία λειτουργία με αρτοκλασία και κέρασμα γλυκών.**

Ο Άγιος Νικόλαος: Όπως κάθε χρόνο πραγματοποιείται λειτουργία στον Άγιο Νικόλαο την ημέρα του Σωτήρος στις 6 Αυγούστου με μεγάλη λαμπρότητα και με συμμετοχή συγχωριανών μας και από γύρω Χωριά . Η πανηγυρική θεία λειτουργία πανηγυρικά απ' τον π. Αρχιμανδρίτη Θεοφύλακτο.

Η Παναγίτσα: Φέτος γιορτάστηκε στο χωριό μας στις 14και 23 Αυγούστου 2026 στο ομώνυμο εξωκκλήσι της Παναγίτσας με μεγάλη λαμπρότητα και με συμμετοχή συγχωριανών μας και των γύρω χωριών . Η θεία λειτουργία πανηγυρικά τελέστηκε απ' τον πατέρα Αρχιμανδρίτη Θεοφύλακτο και τον πατέρα Ανδρέα Χάρλο. Ευχαριστούμε ιδιαίτερα τους Ιερείς.

Ο μοναχικός καβαλάρης
(εις μνήμη Κωνσταντίνου Ι. Μάρκου)

● Του Χρήστου **Ζ. Καρανίκα,**
εκδότη της ηλεκτρονικής εφημερίδας «Το εμπρός» (www.emmcles.gr)

Συνέχεια από το προηγούμενο φύλλο 132ο

Τα παιδιά, σε αλάκληρη τη χώρα, ακόμη και στην πρωτεύουσα μὲ ἐντονώτερη τη δουλικότητά της, ζούσαν το διπασμό ἔβλεπαν τους γονείς τους να αποδέχονται το εκπαιδευτικό σύστημα και νὰ τὰ ὡθοῦν στὴν ἐκμάθηση της δυτικής μουσικής, αλλά οι γιαγιάδες τους με ελληνικά τραγούδια τα νανούριζαν, με αυτά μοιρολογούσαν τους νεκρούς τους καὶ μὲ αὐτὰ τραγουδούσαν τον ἐρωτά τους οι νέοι Στους επίσημους χορούς, στις δεξιώσεις, τοὺς ἔβλεπαν να χαρεύουν μόνο ευρωπαϊκούς χορούς, ἀλλὰ ὅταν ἔπιναν ένα παπράκι παραπάνω, στις οικογενειακές διασκεδάσεις, ἔπιαναν τα δημοτικά τραγούδια στα πανηγύρια τῶν χωρῶν χόρευαν τα δημοτικά στην ἀρχή, ὡς ἔκφραση τιμῆς, ἀλλὰ συνέχιζαν με τα ευρωπαϊκά, τα οποία κατατα λαιπωρούσαν τα όργανα. Η νεολαία περίμενε τις πρωινές ώρες κι ἔπιανε τα δημοτικά καὶ τὰ λαϊκά, κι ἔβγαζε τον καημό της

Έτσι ζήσαμε στα χωριά ως τις πρώτες μεταπολεμικές δεκαετίες ἀλλα μαθαίναμε στο σκολείο κι ἀλλα ακούγαμε στο σπίτι, ἀλλα ζούσαμε στις λαϊκές εορτές, κυρίως στις Αποκριές, ὅταν το βράδυ της Τυρινῆς ἔρχονταν ἄλσι στις φωτιές και στους διονυσιακούς χορούς, και ἦταν ἡ μόνη νύκτα ποὺ δὲν ἐμεινε κανείς ἔξω, οὔτε στα μαντριά. Μερικοί μόνο κράτησαν την παράδοση τῆς ἑλληνικῆς παιδείας, ὅταν ἕως το 21

Η εκπαίδευσή μας υπέφερε ἀπ› τὴν ὑποταγή της στα ευρωπαϊκά πρότυπα καὶ τὴν πλήρη ἄρνηση τῆς ἑλληνικῆς παιδεύσεως, αντίθετα με την προεπαναστατική περίοδο ἡ απαξίωση της μουσικής παιδείας ἦταν το κρίσιμο σημείο του συστήματος, επειδή οι Έλληνες οὐδέποτε ἔκαναν διαχωρισμό της γλώσσης ἀπ› τὴ μουσική, ἀλλὰ αὐτὸς ἔγινε στο νεοελληνικό κράτος. Γνωστά αυτά

Η κλιματική αλλαγή φέρει την ανθρωπότητα ενώπιον των ευθυνών της για τον κίνδυνο εξοφανίσεως της από προσώπου γῆς, ἐάν συνεχίσει τον σημερινό τρόπο ζωής, με κύριο ἄξονα τη βιομηχανική λογική ως προέκταση της παγκοσμιοποιήσεως οι Ευρωπαίοι, ευτυχώς, ἔχουν αναγνωρίσει τον κίνδυνο και πρωτοστατοῦν στη λήψη μέτρων για τον περιορισμό των ρύπων, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀλλαγὴ τῆς νοοτροπίας τῶν πολιτιστικῶν μας αξιών οι Κινέζοι, σινδοί και οι Ρώσοι αποδέχονται την ὕπαρξη του προβλήματος και το διάλογο για την αντιμετώπισή του.

Οι λαοί αυτοί πρωτίστως ο κινεζικός, θέτουν ως απαραίτητη προϋπόθεση το διάλογο των παλαιών και ζωντανών πολιτισμών για τη διερεύνηση τῆς πορείας του σημερινοῦ ἀνθρώπου θέτουν υπό αμφισβήτηση την ιδεολογία του δυτικοῦ ἀνθρώπου, την πίστη του ότι αποτελεί την τελευταία και ανώτερη φάση της Ιστορικής εξελίξεως τοῦ ἀνθρώπου.

Ο διάλογος έχει αρχίσει, με ανάμικτη ανταπόκριση στη χώρα μας· ὁ κύριος ὄξων τοῦ διαλόγου είναι η επιστροφή στις ρίζες τῶν πολιτισμῶν, κινεζικού, ινδικοῦ καὶ ἑλληνικού, με ιδιαίτερη ἔμφαση στους Κομφούκιο, Βούδα και Πυθαγόρα, τους τρεις σοφούς οι οποίοι θέτουν, την ἴδια εποχή, την μουσική αρμονία ως τη βάση της φιλοσοφικής θεωρήσεως επανέρχεται ἡ ἀνάγκη προσεγγίσεως των προβλημάτων τῆς ἀνθρωπότητος και θεωρήσεως τῆς ζωῆς μας μέσα απ› την μουσική.

Ἡ ἐπίσημη διανύση της χώρας μας αδυνατεί καταγράψαι το πρόβλημα και πολύ περισσότερο κατανοήσει όλες τις διαστάσεις του, ἐξ αιτίας της προσηλώσεώς της στη δυτική εσχατολογία απέναντι στον βομβαρδισμό των κινεζικών, ινδικῶν καὶ ρωσικῶν αναζητήσεων, οι περισσότεροι ἀπὸ ἐμᾶς σκοπούμε εὐπρεπῶς, ἡ ἀναμασούμε τις θεωρίες περί παγκοσμιοποιήσεως.

Οι ερευνητές της μουσικής μας παραδόσεως, όπως ὁ Κώστας Μάρκου, μὲ τὸ ἔργο τους και μόνο, συνεισφέρουν τα μέγιστα από διάλογο και ἴσως σώσουν καὶ την τιμή τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων δεν είναι ἡ στιγμή της θεωρητικῆς προσεγγίσεως τοῦ προβλήματος, ἀλλά, ὅταν οι Κινέζοι και οι ινδοί αναζητοῦν την μουσική αρμονία στους Κομφούκιο, Βούδα, Πυθαγόρα καὶ πιστεύουν ὅτι αὐτὰ εἶναι αλαζώντανα στην καθημερινή μας ζωή, ἐμεῖς μόνο με τους μοναχικούς αυτούς καβαλάρηδες μπορούμε να συμβάλουμε στον πολιτιστικό διάλογο ἡ παίδευσις τῶν Ἑλληνοπαίδων ἀρχίζε και ολοκληρωνόταν με τη μουσική, τή μετρική, το ρυθμό και την προσωδία συνεχίζεται ακόμη σήμερα στην καθημερινή ομιλία μας.

Με πολυτονικό σύστημα μιλάμε, ὅσα μιλάμε σωστά ελληνικά και ὄχι οι οπαδοί τῆς γλώσσης τῶν ὑπερατλαντικῶν εργαστηρίων, κι ας μας έχουν επιβάλει τα μονοτονικά στην εκπαίδευση και στη γραφή, τον αρχαίο ρυθμό και μέτρο κρατάει ἡ γιαγιά στο νανούρισμά της, στο θρήνο, στην ελεγεία της, την προσωδία στην ομιλία της, με την τοπική διάλεκτο, συνέχεια τῆς δώριικῆς, αυλικῆς ἡ κωνικῆς, και αὐτά καταγράφει το παιδί μέσα του, βένονται αναπόστατα μὲ τὸ εἶναί του, καθώς ασυναίσθητα διαπιστώνει ότι αὐτὰ τὸν βοηθοῦν στην ψηφιακή εποχή μας καὶ χάρις σε αὐτὰ διαπρέπει στην παραγωγή λογισμικοῦ επιστρέφει στην Ελλάδα κι αναζητάει το λόγο τῆς γιαγιᾶς καὶ τὸ δημοτικό της και λαϊκό της τραγούδι, την εκκλησιαστική μελωδία, διότι αὐτὰ τὸν ἐμπνέουν.

Αυτοί οι νέοι πλαισιωμένα απ› τους μοναχικούς καβαλάρηδες, θα φέρουν το βάρος τοῦ πολιτιστικοῦ διαλόγου με τους άλλους πολιτισμούς καὶ θὰ συμβάλουν στην προβληματική, ότι ο βιομηχανικός ἄνθρωπος, ὁ τρόπος της ζωής του, εὐθύνεται για την κλιματική αλλαγή, ἀπὸ αὐτούς, θα εκπαιδεύσουν και οι θεωρητικοί στη φιλοσοφία και στην ιστορία

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος εἰς Ἱεροσόλυμα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 1

νικὰ ὅμως ἕνας τράγος, μὲ ἕνα κέρατο ἀνάμεσα στὰ μάτια του, ἔτρεξε με δύναμη κατὰ τοῦ κριαριοῦ καὶ τὸ συνέτριψε. Τότε το κέρατο τοῦ τράγου μεγά λωσε πάρα πολὺ μέχρι ποὺ ἔσπασε σὲ τέσσερα σημεῖα [7].

Ἐνῶ ὁ προφήτης Δανιὴλ ἀποροῦσε γιὰ τὸ ὅραμα ποὺ μόλις εἶχε δεῖ τοῦ ἐμφανίστηκε ὁ ἀρχάγγελος Γαβριὴλ καὶ τοῦ εἶπε: «Ὁ κριὸς ποὺ εἶδες μὲ τὰ κέρατα εἶναι ὁ βασιλιὰς τῶν Μήδων καὶ τῶν Περσῶν, ἐνῶ ὁ τράγος εἶναι ὁ βασιλιὰς τῶν Ἑλλήνων καὶ τὸ κερατό του το μεγάλο ἀνάμεσα στὰ μάτια του εἶναι ὁ ἴδιος ὁ πρῶτος βασιλιάς τους. Ὅταν θὰ καταρρεύσει αὐτός, θὰ φυτρώσουν ἀπὸ κάτω τέσσερα κέρατα, θὰ ἐμφανισθοῦν τέσσερις βασιλεῖς ἀπὸ τὸ ἔθνος του, ἀλλὰ δὲν θὰ ἔχουν τὴ δύναμη ἐκείνου» [8]. Αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα διαβάστηκε στὸν Μέγα Ἀλέξανδρο, ὅταν ἐπισκέφτηκε τὰ Ἱεροσόλυμα [9]. Τὸ βιβλίο τοῦ Δανιὴλ σύμφωνα μὲ τοὺς περισσότερους ερμηνευτές τῆς Π.Δ. καὶ τὴν Ἰουδαϊκὴ Συναγωγὴ γράφτηκε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν προφήτη Δανιὴλ τον 6ο αι. π. Χ. [10] τριακόσια περίπου χρόνια πριν ἐπαληθευτοῦν τὰ γεγονότα.

Τὰ παραπάνω γεγονότα τῆς προσκύνησης τοῦ ἀρχιερέα καὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Ἀλέξανδρου στὰ Ἱεροσόλυμα δὲν ἀναφέρονται καθόλου στὸ σύγγραμμα τοῦ Ἀρριανοῦ (2ος αι. μ. Χ.) Ἀλεξάνδρου Ἀνάβασις [11], στὸ ἔργο του Quintus Curtius Rufus (1ος αι. μ. Χ.), Historia Alexandri Magni [12] καθὼς καὶ στους Βίους Παράλληλους τοῦ Πλουτάρχου. Ὁ Ἀρριανός, ἀφοῦ περιέγραψε με λεπτομέρειες την πολιορκία της Τύρου και της Γάζας, αναφέρει ὅτι ο στρατηλάτης συνέχισε την ἐκστρατεία του στὴν Αἴγυπτο [13]. Τὴν ἴδια ἀκολουθία τῶν γεγονότων διηγοῦνται ὁ Rufus [14] καὶ ὁ Πλούταρχος [15].

Γιατί λοιπὸν τὰ προηγούμενα γεγονότα ἀναφέρονται μόνο ἀπὸ ἕνα Ἰουδαῖο Ἰσραηλίτη, τὸν Ἰώσηπο καὶ τί σημασία εἶχαν γιὰ τὸν Ἰουδαϊκὸ λαό; Ὁ Ἰώσηπος ἔβαλε τὸν Ἀλέξανδρο, ποὺ δεχόταν προσκύνηση ἀπὸ ὅλους τοὺς κατακτημένους λαούς, νὰ γονατίσει μπροστά σε ένα Ἰουδαῖο, προσκυνώντας τὸν Θεό τους. Ἄρα, κατὰ τη διάρκεια τῆς ἐκστρατείας του, τὸν στρατηλάτη τὸν βασάνιζε τὸ ἐρώτημα γιὰ τὸ ποιὰ θεότητα τὸν προστάτευε καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε στο Δίον τὴν ἐκπλήρω-

ση τῶν σχεδίων του. Τώρα ὅμως το ταξίδι του βρῆκε ἀληθινὸ νόημα. Ἡ ἐκστρατεία αὐτὴ ἀπέβηκε ταξίδι αναζήτησης τοῦ Ἐίου καὶ ἡ ἐπίσκεψη στὰ Ἱεροσόλυμα ἔγινε βίωση τῆς ἀποκάλυψης τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἰώσηπος λοιπὸν ὅρισε τὸν Ἀλέξανδρο ὡς ὑπηρέτη τῆς θείας βούλησης.

Στὴν Π.Δ. εἴχαμε καὶ ἄλλη μία προσκύνηση ἀλλοθρήσκου καὶ ἀλλοφύλου σὲ ἀντιπρόσωπο τοῦ Θεοῦ τῶν Ἰουδαίων. Ὁ βασιλιὰς τῆς Βαβυλώνας Ναβουχοδονόσορας προσκύνησε τὸν Δανιήλ, ἐπειδὴ τοῦ ἐξήγησε ἕνα ὄνειρό του καὶ ὁμολόγη σε ὅτι: "ὁ Θεὸς ὑμῶν αὐτὸς ἐστι Θεὸς θεῶν καὶ κύριος τῶν βασιλέων" [16]. Καὶ στις δύο περιπτώσεις λοιπὸν οἱ βασιλιάδες προσκύνησαν τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ ἦταν μεσίτες τοῦ Θεοῦ καὶ τοὺς βοήθησαν νὰ συνειδητοποιήσουν τὶς θεϊκὲς ἀποκαλύψεις που δέχτηκαν. Οἱ κατακτητές της οἰκουμένης τοῦ ἀρχαίου κόσμου ὑποτάχθηκαν στον Ἕνα Θεό, τὸν Θεὸ τῶν θεῶν καὶ Κύριο τῶν βασιλιάδων γιὰ νὰ συνειδητοποιήσουν ὅτι ἡ ἐξουσία ποὺ τους δώθηκε, παραχωρήθηκε ἀπὸ τὸν ἀπόλυτο κύριο του κόσμου, τὸν Θεὸ τῶν Ἰουδαίων.

Δεν γνωρίζουμε λοιπὸν σίγουρα, ἂν ὁ Ἀλέξανδρος ἐπισκέφτηκε ποτὲ τὰ Ἱεροσόλυμα ἢ, ἂν εἰσῆλθε στὴν πόλη, τοῦ διάβασαν τὴν προφητεία τοῦ Δανιήλ. Ἡ ἀκόμη καὶ ἂν τοῦ ἔδειξαν την προφητεία πείστηκε ὅτι ἀναφερόταν σε αὐτόν.

Δυστυχῶς οἱ πηγές δεν μᾶς διαφωτίζουν σε αὐτό. Ὁ μόνος ποὺ ἀναφέρει τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Ἀλεξάνδρου στὰ Ἱεροσόλυμα τὰ ἔκανε ἐσκεμμένα, γιὰ νὰ προβάλει ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος, ὅπως καὶ οἱ προκάτοχοί του, κατέκτησε τὴν οἰκουμένη, ἐπειδὴ τὰ θέλησε ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ, ὁ μόνος ἀληθινὸς κοσμοκράτορας. Στον παραπάνω σκοπὸ τὸν βοήθησε καὶ ἡ προφητεία ποὺ ἤδη εἶχε γραφτεί στο βιβλίο τοῦ Δανιήλ. Ὁ μεγάλος λοιπὸν αὐτὸς στρατηλάτης, μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο, ἐντάχθηκε στη βιβλική κατανόηση καὶ θεώρηση τῆς παγκόσμιας ιστορίας ποὺ ἔγραψε ὁ Ἰώσηπος.

ΤΑ ΑΓΝΩΣΤΑ ΤΗΣ ΦΩΚΙΔΑΣ

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΦΟΝ ΧΕΛΝΤΡΑΙΧ, Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕ ΤΟΝ ΒΟΤΑΝΙΚΟ ΘΗΣΑΥΡΟ ΤΗΣ ΦΩΚΙΔΑΣ

Θεόδωρος φον Χέλντραϊχ: Ο άνθρωπος που αποκάλυψε τον βοτανικό θησαυρό της Φωκίδας

▪ Ο μεγάλος εξερευνητής των βουνών της Ρούμελης

Όταν σήμερα μιλάμε για τη μοναδική χλωρίδα της Φωκίδας, για τα ενδημικά φυτά του Παρνασσού, της Γκιώνας, των Βαρδουσίων και της Οίτης, υπάρχει ένα όνομα που ξεχωρίζει περισσότερο από κάθε άλλο: ο **Θεόδωρος φον Χέλντραϊχ (Theodor von Heldreich, 1822–1902)**.

Ο Theodor von Heldreich υπήρξε ο σημαντικότερος ερευνητής της ελληνικής χλωρίδας κατά τον 19ο αιώνα. Γεννήθηκε στη Δρέσδη της Γερμανίας, αλλά το 1843 ήρθε στην Ελλάδα, την αγάπησε, παντρεύτηκε Ελληνίδα και έζησε στην Αθήνα μέχρι τον θάνατό του.

Ο Γερμανός βοτανολόγος, φυσιοδίφης και εξερευνητής αφιέρωσε σχεδόν ολόκληρη τη ζωή του στη μελέτη της ελληνικής φύσης και δικαίως θεωρείται ο πατέρας της νεότερης ελληνικής βοτανικής επιστήμης. Για περισσότερο από μισό αιώνα διέσχισε αμέτρητες φορές την ελληνική ύπαιθρο, συγκεντρώνοντας χιλιάδες φυτικά δείγματα και ανακαλύπτοντας νέα είδη που ήταν άγνωστα στην επιστήμη.

Ανάμεσα σε όλες τις περιοχές που εξερεύνησε, η Φωκίδα κατείχε ξεχωριστή θέση. Τα τέσσερα μεγάλα βουνά της – ο Παρνασσός, η Γκιώνα, τα Βαρδούσια και η Οίτη – υπήρξαν για τον Χέλντραϊχ ένα πραγματικό υπαίθριο εργαστήριο φυσικής ιστορίας.

Ανακάλυψε συνολικά 7 νέα γένη και περίπου 700 νέα είδη φυτών στην Ελλάδα, προσφέροντας στην επιστήμη περισσότερα από οποιονδήποτε άλλον βοτανολόγο.

Η Δράση του στην Ελλάδα

• Διευθυντής του Βασιλικού Κήπου: Διετέλεσε διευθυντής του σημερινού Εθνικού Κήπου της Αθήνας για πάνω από 50 χρόνια, διαμορφώνοντας τη μορφή του.

• Ίδρυση Μουσείου: Ήταν συνιδρυτής του πρώτου Φυσιογραφικού Μουσείου της Ελλάδας.

• Διασύνδεση: Ήταν στενός φίλος του Κάρολου Δαρβίνου και συνεργάτης των μεγαλύτερων Ευρωπαίων επιστημόνων.

▪ Η Άμφισσα: το στρατηγείο των επιστημονικών του αποστολών

Στα μέσα του 19ου αιώνα η Φωκίδα διέθετε ελάχιστους δρόμους. Οι μετακινήσεις πραγματοποιούνταν κυρίως με μουλάρια και πεζή, ενώ τα μεγάλα ορεινά συγκροτήματα ήταν ουσιαστικά απρόσιτα χωρίς τη βοήθεια έμπειρων τοπικών οδηγών. Ο Χέλντραϊχ έφθανε συνήθως από την Αθήνα μέσω του Κορινθιακού Κόλπου, αποβιβαζόταν στην Ιτέα ή στο Γαλαξίδι και από εκεί ανηφόριζε προς την Άμφισσα, το σημαντικότερο διοικητικό και εμπορικό κέντρο της Φωκίδας.

Η επιλογή αυτή δεν ήταν τυχαία. Η Άμφισσα διέθετε όσα ήταν απαραίτητα για μια επιστημονική αποστολή μεγάλης διάρκειας: καταλύματα, αποθήκες, τεχνίτες, εμπόρους, αγωγιάτες, υποζύγια και ανθρώπους που γνώριζαν τα δύσβατα μονοπάτια της Ρούμελης. Από εδώ οργανώνονταν οι πολυήμερες εξορμήσεις προς τα ορεινά, γινόταν ο ανεφοδιασμός σε τρόφιμα και εξοπλισμό και εξασφαλιζόταν η πολύτιμη βοήθεια των ντόπιων συνοδών.

Είναι εξαιρετικά πιθανό ότι η Άμφισσα λειτουργούσε και ως το πρώτο κέντρο διαχείρισης των πολύτιμων φυτικών συλλογών του. Τα φυτά που συνέλεγε καθημερινά στα βουνά τοποθετούνταν αμέσως σε βοτανικές πρέσες ανάμεσα σε φύλλα απορροφητικού χαρτιού, τα οποία έπρεπε να αντικαθίστανται συχνά για να αποφεύγεται η σήψη και να διατηρούνται αναλλοίωτα τα μορφολογικά χαρακτηριστικά τους. Μια τόσο απαιτητική διαδικασία ήταν εξαιρετικά δύσκολο να πραγματοποιείται σε πολυήμερες διανυκτερεύσεις πάνω στα βουνά, όπου οι συνθήκες ήταν ιδιαίτερα αντίξοες.

Αντίθετα, η Άμφισσα προσέφερε έναν ασφαλή χώρο όπου οι συλλογές μπορούσαν να ελεγχθούν, να ταξινομηθούν προσωρινά, να ανανεωθούν τα πιεστήρια και να προετοιμαστούν για το μεγάλο ταξίδι της επιστροφής στην Αθήνα. Εκεί, στο Βοτανικό Μουσείο του Πανεπιστημίου, ολοκληρωνόταν η επιστημονική επεξεργασία τους, καταγράφονταν με ακρίβεια οι πληροφορίες προέλευσης και εντάσσονταν στη μνημειώδη συλλογή Herbarium Graecum Normale, από όπου αντίγραφά τους αποστέλλονταν στα σημαντικότερα βοτανικά μουσεία και πανεπιστήμια της Ευρώπης.

▪ Ο Παρνασσός: το αγαπημένο του βουνό

Από όλα τα βουνά της Ρούμελης, ο Παρνασσός ήταν ίσως εκείνος που επισκέφθηκε περισσότερο. Οι νότιες πλαγιές πάνω από τους Δελφούς, τα αλπικά λιβάδια, οι βραχώδεις κορυφές και οι χαράδρες του βουνού έκρυβαν φυτά που κανείς Ευρωπαίος επιστήμονας δεν είχε μελετήσει συστηματικά μέχρι τότε.

Κατά τις επανειλημμένες αποστολές του ανακάλυψε και περιέγραψε πλήθος σπάνιων ειδών, ανάμεσα στα οποία ξεχωρίζει η περίφημη **Νέπετα του Παρνασσού** (*Nepeta parnassica*), ένα αρωματικό φυτό της οικογένειας της μέντας που εντόπισε το καλοκαίρι του 1848 στις απόκρημνες ασβεστολιθικές πλαγιές του βουνού.

Η ανακάλυψη αυτή θεωρήθηκε ιδιαίτερα σημαντική, καθώς επρόκειτο για είδος άγνωστο μέχρι τότε στην επιστήμη.

Στα ίχνη των αρχαίων θεών

Για τον Χέλντραϊχ, οι Δελφοί δεν αποτελούσαν μόνο έναν αρχαιολογικό χώρο αλλά και ένα φυσικό εργαστήριο.

Οι απόκρημνες Φαιδριάδες, η Κασταλία Πηγή και οι νότιες πλαγιές του Παρνασσού φιλοξενούσαν φυτά που είχαν επιβιώσει επί χιλιάδες χρόνια σε ένα μοναδικό περιβάλλον.

Εδώ συγκέντρωσε δείγματα που αργότερα αποτέλεσαν τη βάση σημαντικών επιστημονικών δημοσιεύσεων και συνέβαλαν στη δημιουργία της εικόνας που έχουμε σήμερα για τη χλωρίδα της κεντρικής Ελλάδας.

▪ Η Γκιώνα και τα Βαρδούσια: εξερευνώντας την άγρια Ρούμελη

Αν ο Παρνασσός ήταν το αγαπημένο του βουνό, η Γκιώνα και τα Βαρδούσια ήταν οι μεγαλύτερες προκλήσεις.

Στα μέσα του 19ου αιώνα δεν υπήρχαν ορειβατικά μονοπάτια, χάρτες ή καταφύγια. Οι αποστολές πραγματοποιούνταν με τη βοήθεια ντόπιων βοσκών και οδηγών, ενώ πολλές περιοχές παρέμεναν σχεδόν άγνωστες ακόμη και στους κατοίκους των πεδινών περιοχών.

Ο Χέλντραϊχ υπήρξε από τους πρώτους επιστήμονες που διέσχισαν συστηματικά τις αλπικές ζώνες των δύο βουνών. Από τις κορυφές και τις χαράδρες του συγκέντρωσε εκατοντάδες δείγματα που αργότερα ενσωματώθηκαν στο περίφημο Herbarium Graecum Normale, τη σπουδαιότερη συλλογή αποξηραμένων ελληνικών φυτών του 19ου αιώνα.

Χάρη στις έρευνές του, η επιστημονική κοινότητα της Ευρώπης έμαθε για τον μοναδικό ενδημικό πλούτο της ορεινής Ρούμελης.

▪ Η Οίτη, το βουνό των λουλουδιών

Η Οίτη, το μυθικό βουνό της Πυράς του Ηρακλή, προσέλκυσε επίσης το ενδιαφέρον του μεγάλου βοτανολόγου.

Εντυπωσιάστηκε από τα αροπέδια, τις καταβόθρες και τη μεγάλη ποικιλία φυτικών ειδών. Η περιοχή θεωρούνταν ήδη από τότε μία από τις πλουσιότερες σε βιοποικιλότητα σε ολόκληρη την Ελλάδα.

Οι συλλογές του από την Οίτη συνέβαλαν σημαντικά στη μελέτη της αλπικής χλωρίδας της Στερεάς Ελλάδας και στην κατανόηση των σχέσεων ανάμεσα στα βουνά της Ρούμελης.

Η Φωκίδα κατέχει εξέχουσα θέση σε αυτή τη συλλογή. Εκατοντάδες δείγματα από τον Παρνασσό, τη Γκιώνα, τα Βαρδούσια και την Οίτη στάλθηκαν σε πανεπιστήμια και μουσεία της Ευρώπης, κάνοντας γνωστή τη μοναδική χλωρίδα της περιοχής στους επιστήμονες της εποχής.

Η κληρονομιά του στη Φωκίδα

Περισσότερο από έναν αιώνα μετά τον θάνατό του, το έργο του Θεόδωρου φον Χέλντραϊχ παραμένει θεμελιώδες για κάθε μελέτη της ελληνικής χλωρίδας.

Πολλά από τα φυτά που κατέγραψε εξακολουθούν να αποτελούν αντικείμενο επιστημονικής έρευνας, ενώ αρκετά φέρουν ακόμη το όνομά του ως φόρο τιμής στην προσφορά του.

Για τη Φωκίδα, όμως, η σημασία του είναι ακόμη μεγαλύτερη. Χάρη στις ακούραστες αποστολές του στα βουνά της Ρούμελης, η περιοχή αναδείχθηκε ως ένα από τα σημαντικότερα κέντρα βιοποικιλότητας της Ευρώπης.

Ο Χέλντραϊχ δεν υπήρξε απλώς ένας βοτανολόγος που πέρασε από τη Φωκίδα. Υπήρξε ο άνθρωπος που αποκάλυψε στον επιστημονικό κόσμο τον κρυμμένο φυσικό θησαυρό του Παρνασσού, της Γκιώνας, των Βαρδουσίων και της Οίτης, έχοντας ως αφετηρία την ιστορική Άμφισσα, την πόλη που αποτέλεσε για δεκαετίες το ορμητήριο των μεγάλων του εξερευνήσεων.

Από το blog «Εξερευνώντας την Ευρώπη»